

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Lubomíra Ptáčka, PhD., v právní věci žalobkyně Z██████ H██████ narozené ██████████ bytem v ██████████ zastoupené JUDr. Tomášem Chlebikem, advokátem se sídlem v Karviné - Fryštátu, Karola Sliwky 621/5, proti žalované **České republice - Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o 468.327,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 22 C 51/2012, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. září 2013, č. j. 15 Co 311/2013-74, takto:

I. Dovolání žalobkyně **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

S t r u č n é o d ů v o d ě n í

(§ 243f odst. 3 o. s. ř.):

Dovolání žalobkyně (dále již „dovolatelka“) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. září 2013, č. j. 15 Co 311/2013-74, není přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť rozhodnutí odvolacího soudu je v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu České republiky (dále již „Nejvyšší soud“ nebo „dovolací soud“), dle které škoda, jejíž nahrazení se žalobce domáhá po státu, musí existovat nejpozději v době, kdy soud o uplatněném nároku rozhoduje, přičemž důkazní břemeno o tom, že škoda vznikla, leží na žalobci, resp. že stát za škodu vzniklou žalobci neodpovídá, neboť odpovědnost státu nastupuje subsidiárně až v případě, nebyl-li by žalobce se svým nárokem úspěšný proti osobě, která se na jeho úkor přímo obohatila (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 25. srpna 2010, sp. zn. 25 Cdo 2601/2010, uveřejněný pod číslem 48/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo ze dne 2. května 2012, sp. zn. 28 Cdo 1512/2011, anebo dále usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. listopadu 2004, sp. zn. 25 Cdo 1404/2004; uvedená rozhodnutí jsou veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu www.nsoud.cz) a není zde důvod, aby rozhodná právní otázka byla posouzena jinak.

Odvolací soud při rozhodování vycházel mj. ze skutkového zjištění soudu prvního stupně, že „žalobce jako poškozený nevyžadoval soudní cestou vůči škůdci, tedy tomu, kdo (se) bezdůvodně obohatil, nahrazení škody (vydání bezdůvodného obohacení)“, přičemž věcně nijak nepochybil, pokud za dané skutkové situace žalobu zamítající rozsudek soudu prvního stupně v záhlaví označeným rozsudkem dle § 219 o. s. ř. potvrdil. Činí-li dovolatelka v dovolání námitky skutkového charakteru či poukazuje-li na vady řízení (u nichž chybí

relevantní vymezení z hlediska dovolacího důvodu dle § 241a odst. 3 ve vztahu § 237 o. s. ř.), nelze jejich prostřednictvím přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. dovodit.

Nejvyšší soud proto dovolání dovolatelky podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se neodůvodňuje (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. března 2014

JUDr. Pavel V r c h a , v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Helena Lovíšková